

ffp

MAI 1983

VALGKAMP- SKOLERING

side 2

INNHold:

Valgkampskoleringsopplegg for RV i Oslo	2.
To RV-representanter i bystyret fra Høsten	3.
Listetoppen	4.
Politiske avsløringer kommer ikke av seg sjøl	5.
Kort kommentar om RV-programmet	6.
Gjør oss ikke til AKP-mennhatere	7.
Militær/forsvarsdebatten - passifismen et avgjørende spørsmål	9.

VALGKAMPSKOLERING

Alle møter begynner kl. 19.30 i Folkets Hus, Youngstorget.
Skoleringsopplegget vil bli annonsert i KK.

Møtene er åpne for alle partimedlemmer og RV-sympatisører.

Tirsdag 24.mai:	Arbeiderklasse og borgerskap i Oslo. Innleder: Erling F
Onsdag 25.mai:	Valgkampen og kampen mot rasismen. Innleder: Einar S
Tirsdag 31.mai:	Kvinnekamp og valgkamp. Innleder Liv F
Onsdag 1.juni:	Arbeiderklasse og borgerskap i Oslo. Innleder: Erling F
Torsdag 2.juni:	Den økonomiske krisa, arbeiderklassen og valgkampen. Innleder: Tor M
Tirsdag 7.juni:	Boligpolitikk i Oslo. Innleder: Johan
Onsdag 8.juni:	Forsvarspolitik og kommunenolitikk. Innleder: Mai C
Torsdag 9.juni:	Forsvarspolitik og kommunalpolitikk. Innleder: Mai G

DS-STOFF

DS-STOFF

TO RV-REPRESENTANTER I BYSTYRET FRA HØSTEN

Dette er målsettinga for valgkampen i Oslo. Får vi det til, kommer vi igjen i det nye bystyret med ei gruppe på seks folk, vararepresentanter medregna. Ei anna sak er at det vil gi oss et helt annet utgangspunkt for å rykke inn i kommunalpolitiske utvalg og bydelsutvalg. I dag er RV utafor alle de viktige kommunale utvalgene og bare tilfeldig representert i bydelsutvalga.

Får vi dette til, vil det bety ei stor forbedring av de politiske og taktiske posisjonene til Oslo-partiet. Det vil gi oss muligheten til å kjøre *en god del* folk inn i den lokale avdelinga av borgerskapets statsapparat. Det vil gi oss helt nye muligheter til å studere på nært hold hvordan borgerskapet styrer kapitalismen og vanstyrer byen. Og det vil gi oss en nærmest uuttømmelig kilde til å drive avsløringer, jordnær klasseagitasjon og agitasjon for et annet samfunn. Oslo kommune er ikke bare borgerskapets herskerapparat. Det er også et svært så udugelig og sårbart apparat. Arbeidet her byr på store muligheter til å øke innflytelsen til og oppslutninga om AKP *som parti*.

Men dette gir seg ikke sjøl. Vi har nå - mai 1983 - *ikke* to representanter «inne». Om vi greier målsettinga avhenger av valgkampen. Med en innsats på det jamne, sånn som vi har drivi de siste åra, er målsettinga ikke mulig. Det trengs aksjonsenhet, full oppbakking og disiplinert innsats fra hele partiet fra nå av og fram til valgdagen. Får vi til det, er målsettinga fullt mulig.

VALGKAMPLEDELSEN ER PÅ PLESS

Det er nedsatt et *valgkamputvalg* bestående av folk fra DS, bystyregruppa og listetoppen som blir supplert med folk fra ungdomsforbunda. Og det er lagt en god del planer for forberedelsene av valgkampen. Detaljplanene vil bli gjort kjent så fort de er klare. En del retningslinjer er sendt styrene. Vi er med andre ord *igang*. Og valgkampledelser er *tilgjengelig* i Bernt Ankers gate på heltid.

TRE SAKER ER VIKTIGST NÅ

I motsetning til for to år sida, vil vi ikke forsøke å engasjere partiet i å drive *valgkamp* før sommeren. Valgkampen er etter sommeren. Og forsøket sist på å tjuvstarte var uansett daufødt. Tida fra nå av og fram til sommeren skal brukes til å *legge et sterkest mulig politisk og organisatorisk grunnlag for valgkampen*.

1. Opprett valgkampgrupper.

På denne sida av sommeren trenger vi et mest mulig omfattende nett av *lokale valgkampgrupper* i bydeler, på arbeidsplasser, skoler og ellers, med flest mulig uavhengige folk, som driver valgkampskolering og har planene for høsten - husmøter, dørbesøk, agitasjon, KK-salg, og stemmesanking generelt - mest mulig klare.

Inntil lokalt valgmateriell er laga kan valgkampgruppene bruke det sentrale materialet, og Oslo-RVs materiale («Harde fakta om høyres hovedstad» o.a.) Trekk med folk fra valgkampgruppene på RVs skoleringsmøter over pinse.

Nærmere retningslinjer om oppretting av valgkampgrupper er gitt til styrene).

Der en vil opprette valgkampgruppe: sett av partiansvarlige, og sett i gang og verv folk, ta kontakt med valgkampledelsen med en gang, inviter folk fra liste-toppen til oppstartingsmøtet.

2. Valgkampskolering.

Av hensyn til Kapitalen-studiene, er det ikke lagt opp til valgkampskolering i laga. Til gjengjeld bør felst mulig partifolk delta på skoleringsmøtene over pinse. (Se opplegg annet sted i bladet). Laga bør prioritere hardt å legge mulighetene til rette for dette.

Skoleringsopplegget er altså ikke beregna på «valgkamp-ansvarlige i laga». Det er beregna på *alle* partimedlemmer som skal delta i organisert valgkamp for RV. Og det er ei kollektiv sak for laga å sørge for størst mulig oppslutning. Målsettinga er at *minst halvparten* av medlemmene deltar mer eller mindre i dette skoleringsopplegget.

Innledningene fra møtene vil ellers bli trykt opp til bruk som skoleringsmateriale i valgkampgruppene.

3. Forbered valgmøter i regi av klubber, fagforeninger, beboer-organisasjoner, velforeninger, lokale interesseorganisasjoner, fronter, på arbeidsplasser, skoler, ungdomsklubber osv..

Dette er den typen *valgmøter* vi kommer til å satse på: «politikermøter» i regi av andre organisasjoner, der RV er invitert til å delta på linje med en del andre partier. Dette er en type valgmøter

som erfaringsmessig samler en god del breiere enn møter vi sjøl lager i stand. Og det er en form for møter der vi erfaringsmessig klarer oss godt.

Vi kommer altså *ikke* til, sånn som for to år sida, å satse på lokale valgmøter i RV-regi, heller ikke konfrontasjonsmøter i samarbeid mellom oss og ett eller flere andre partier.

Vi er interessert i å få i stand flest mulig valgmøter av den *første* typen. Og skal det bli noe, av må partimedlemmer som har anledning til å medvirke til å få sånne møter i stand, sette seg i sving så snart som mulig i god tid før sommeren. Kontakt valgkamputvalget om sånne møter så tidlig som mulig.

Målsettinga er å ha en mest mulig ferdig plan for sånne møter på *denne* sida av sommeren.

Dette er de tre sakene som er viktigst nå. Så ta et godt tak om disse oppgavene.

Red.

— LISTETOPPEN —

Flere partilag har påpekt inkonsekvensen i at DSAU inviterer partiet til å ta stilling til et nytt forslag til listetopp i april, samtidig som nominasjonskomiteen sender ut pressemelding om at listetoppen i Oslo er nominert.

Vi beklager feilen, som kommer av kommunikasjonssvikt mellom DSAU og nominasjonskomiteen. De faktiske forholda er at DSAU til nå bare har tatt stilling for å sende *mut* det *forslaget* som er gjort, internt og eksternt. Endelig *vedtak* om listetoppen vil fortsatt bli gjort først etter at rapportfristen for lagsdiskusjonene i april er utløpt.

POLITISKE AVSLØRINGER KOMMER IKKE AV SEG SJØL. VI MÅ LAGE DEM.

Et parti som vårt bør jobbe systematisk med politiske avsløringer av borgerskapet og borgerskapets statsapparat. Vi er et par-tre stykker som har jobba bitte-lite grann med å påvise at Oslo kommune samarbeider med en grå mafia av hospitseiere i Oslo. Resultatet av noen måneders innsats er over all forventning. Materialet vi gravde fram ble presentert på KKs kabel-TV 6.april og fikk store oppslag i avisene de følgende dagene. Ellen P. meldte en interpellasjon om saka som påviste så graverende forhold at saka blei behandla »utenom tur» på første bystyremøte. Saka skapte skrekk og gru og forferdelse hos en god del kommunale koryfeer.- Og SVs Per Eggum Mausest rykka ut sammen med byrettsdommer Anders Melteig(H) for å forsvare de ansvarlige sjefene mot »personhets».

Det er spennende å jobbe med sanne saker. Vi kommer en del av borgerne nær innpå livet. Det kan by seg storarta anledninger til nokså bokstavelig å ta enkelte med buksa nede.

Men sånt moldvarparbeid er tidkrevende. Vi må ha tid til å sjekke kommunale arkiver av ulike slag, sjekke handelsregister, sjekke brevveksling mellom ulike etater, oppsøke enkelte personer, osv.

Underveis i sånt arbeid vil vi gjøre mange slags erfaringer. Vi vil blant annet oppdage at det er mange slags borgerlig innstilte personer som også gjerne hjelper oss. Noen gjør det fordi de er personlig hederlige. Andre kan gjøre det fordi de prøver å ta innersvingen på rivaler eller konkurrenter.

Men poenget nå er altså at vi trenger å lage en gjeng som vil jobbe med å lage

avsløringer. Vi som har jobba litt med hospitssakene mener det trengs folk som er tålmodige og er villige til å jobber over lang tid. Folk som ikke går trøtt fordi om det tar mye tid før resultatene melder seg. Ei anna sak er at det er ønskelig å komme fort i gang. Får vi ut fingern kan vi sikkert også få gjort noe som er matnyttig i valgkampen.

Det trengs forskjellige slags folk. Noen egenskaper som kommer godt med: Fri på dagtid av og til, litt juridiske kunnskaper, adgang til telefon på dagtid og tid til å bruke den litt, bekjenskaper innen statlig og kommunal administrasjon.

Men først og fremst altså interesse av å bli med på sånt arbeid. Er du interessert, ta raskt kontakt med....

Erling F

KORT KOMMENTAR OM RV-PROGRAMMET

Jeg mener at programmet - plattformen for Oslo RV ved valget til høsten har en reformistisk slagside. Motsigelsen mellom revolusjon og reform har alltid stått i vårt RV-arbeide og vi har som regel oppsummert etter valget at spørsmålet om sosialisme som »løsning» på problemene har kommet for lite fram.

Ramma rundt valgprogrammet er alt for svak:

»Oslo kommune - med bystyre og byråkrati - er ei lokal avdeling av statsapparatet. Kommuneledelsen er et sjikt av politiske pampere og toppbyråkrater som er fullstendig udugelige når det gjelder å løse vanlige folks problemer.» Slik står det i innledninga. Er det dette som er problemet?

Nei, problemet er at Oslo styres etter kapitalistiske prinsipper. Det blir ikke bedre om disse pampene blir erstatta med andre. RV kan ikke gjøre noe særlig hverken fra eller til med dette så lenge vi har en kapitalistisk økonomi. Dette må stå helt klart.

RV i Akershus har en mye bedre ramme rundt programmet, og sier bla.:

»RV har ingen løsning på problemene innfor kapitalismens ramme. Slike løsninger finnes ikke. Det er selve systemet som skaper krisene, krig og nød. Derfor hjelper det ikke om en bytter ut statsminister eller regjering. Det er krise i Mitterands Frankrike og Teachers England.

RV-programmet fra 1981 er også bedre enn Oslo programmet. Ta en diskusjon om revolusjon/reformisme og studer tidligere materiale, kamerater!

RV- TALER DIN SAK - TRYKKER DIN FREMTID?

...er et kjent Høyre slagord. Dette faller en i hu når en leser pkt. 19.:

»Det som skiller RV fra de andre partiene i det daglige bystyrearbeidet er:

- RV er en pålitelig samarbeidspartner for fagforeninger og andre som slåss mot kommunens ulike angrep.
- RV støtter og hjelper folk som blir ramma av kommunens overgrep, uten å ta politiske sidehensyn.
- RV gjør kjent for befolkninga alt vi får vite om planlagte angrep på folks velferd eller rettigheter.
- RV arbeider for å avsløre både «lovlige» og «ulovlige» former for bestikkelser og smøring.
- RV lager enkel og grundig informasjon som gjør at skattebetalere flest får mulighet til å følge med i kommunalpolitikken og kontrollere politikerne.

Derfor er det faktisk slik at RVs representant er din talsmann i bystyret, selv om du er uenig med oss på noen områder. ■

Er dette grunnene til å stemme RV?,
som skiller RV fra andre partier?

Akershus sier dette mye riktigere:

» RV hverken kan eller vil love å sørge for store forandringer i de kommunene vi blir representert. Men vi vil love å være uredde talskvinner- og menn for arbeidsfolks interesser. Spesielt vil vi legge vekt på å fremme de sakene som det føres kamp på fra fagforeninger, interesseorganisasjoner o.l. Vi vil holde kontakt med dem sakene gjelder og føre fram deres synspunkter.»

Videre:

»RV vil legge vekt på å avsløre hvem statsapparatet tjener....»

»Sjøl om vi ikke har noen illusjoner om at en kan få lagd store forandringer i samfunnet gjennom de parlamentariske organene, og sjøl om vi blir en enslig svale i løveburet, mener vi det er mulig å få igjennom enkelte bra vedtak....»

Jeg siterer ikke mer. Les sjøl og diskuter videre!

Jonas.

GJØR OSS IKKE TIL AKP-MENNHATERE

Jeg blei forbanna da jeg leste ÅM-vedtaket »om kvinnepolitikken» og bestemte meg for å skrive et innlegg. Dette er n'te forsøk, så nå får det heller stå til.

For det første: Vedtaket åpner med forståelse for at DS ikke har hatt anledning til å prioritere arbeidet blant kvinnene. Det er bra å forstå hvorfor ting skjer, men hva går forståelsen ut på? Jeg forstår den lave prioriteringa svært godt. AKP har aldri brydd seg særlig med oss og vår stilling. Det må vel ha sammenheng med at de som har noe de skulle ha sagt, stort sett er menn, eller hva?

Joda, jeg forstår den manglende prioriteringa. Men tatt i betraktning alt det nye og spennende som skjer på nettopp kvinneområdet, mener jeg vi må oppsummere at DS har prioritert feil - noe jeg oppfatter at vedtaket er uenig i. Nå må vi jenter slutte med å stå med lua i handa og forstå oss i hjell!

Så følger ei lengre utgreiing om at mange kvinner også er arbeidere. Tenk at et kommunistisk parti ikke har oppdaga det før i 1982! Mitt inntrykk blir da at

kvinnekampen må prioriteres fordi kvinner også er arbeidere og ikke fordikvinner er kvinner og fordi vår stilling som undertrykt gruppe innafor den klassen vi tilhører gjør oss spesielt viktige.

Jeg vil gjerne ha debatt om følgende: Gjør den dobbelte undertrykkinga oss lidende eller har vi iboende ei større kraft i kampen for sosialismen enn menn? Mitt inntrykk er at AKP i praksis anser kvinner for å være lidende. Noe jeg altså er uenig i. Fordi mi erfaring er at jenter når de først tar et standpunkt, har et mye mer stødig og helstøpt standpunkt enn menn. (Jfr. arbeideren som ikke snur kappa med vinden.)

Jeg syns det er vanskelig å være jente i AKP - særlig arbeiderjente (har prøvd begge deler). AKP er veldig maskulint. For å nå fram tror jeg det er best å være så lite jentete som mulig. Følelsene våre styrer ofte de avgjørelsene vi tar, noe vi for all del ikke må tilstrebe å slutte med - det er jenta i oss som gjør oss så enestående i lengda. Men i et mannssamfunn som AKP, blir vi lett

undertrykt.

Dette høres kanskje tragisk ut. Tvert i mot - jeg er en glad AKP-er fordi partimedlemskapet øker evnen min til å forstå verden generelt og hvorfor vi jenter har det som vi har det. Jeg blir bare av og til så møkkalei alle tankene som tvinger seg fram, særlig fordi jeg føler meg ensom og alene med de.

Synes dere dette har lite med vedtaket å gjøre og mer er et »kvinne - i - nød»-rop? Vel, det er noe i den retninga jeg mener skulle vært begrunnelsen for å oppprioritere kvinnekampen til et »brennende» spørsmål for et kommunistisk parti i stedet for svadaen om arbeiderklassen.

Tilbake til vedtaket: Det har feministiske tendenser. Tendensen til å si at kjønnstilhørigheta er viktigere enn klassetilhørigheta. »Halve arbeiderklassen er kvinner, og vi må ha en egen politikk for dem. *Vi kan ikke nøye oss med å bare ville ha en politikk for hvite menn*» (Mi understrekning.)

Dette er egentlig et hårreisende utsagn. Jeg har i like stor grad som gutta (og brunfargede viss vi hadde hatt sånne på

min arbeidsplass) utbytte av det lille av politikk AKP har utvikla på statssektoren. Problemet er at jeg som jente har en del ekstrakrav, og *de* er det helt riktig at AKP har gjort for lite med. (Den faglige politikken er vel mer utvikla på tross av enn pga AKP sine sentrale prioriteringer.)

Jeg vil at AKP skal bli *det* partiet som putter kvinner inn i samfunnsanalyse og tilkjenner oss vår iboende kraft. Ut fra en sånn forståelse må det bli tvingende nødvendig å utvikle jenter til ledere på samme måte som det burde være viktig å utvikle arbeidere til ledere.

Det ser jaggu ut som om det gamle DS har hatt en mannlig kvinneansvarlig. Gud hjelpe meg med 46,7% kvinnelige medlemmer! Jeg sier ikke mer.

Dere får ha meg unnskyldt for å være lang, men dette har jeg altså ruga på lenge. Noe som kanskje er et utslag av AKP sine dårlige sider, man skal tenke seg faen så godt om før man benytter sin demokratiske rett og åpner gapet utover avdelingsnivå. (Pluss pluss til DS for en åpen og ærlig stil.)

Rose

MILITÆR/FORSVARSDEBATTEN - PASSIFISMEN ET AVGJØRENDE SPØRSMÅL

Det pågår en interessant debatt om militærpolitikken og forholdet til »fredsbevegelsen» i FFP for tida. Det er synd at sentrale folk er fraværende i denne debatten. Herved oppfordres de til å kaste seg ut i debatten.

Det står flere uenigheter i debatten. Både »Rafael», 3 i lag og signaturen Lars O', bygger sin kritikk på at den største faren i Oslo-partiet er knefallet for den *moderne revisjonismen*. Og at *alt* må måles i forhold til dette.

Rafael definerer dette i fht militærpolitikken og NTA, og kritiserer DSAU sin tilslutning til demonstrasjonen 16/11.

3 i lag definerer dette i fht sikkerheten, mangelen på disiplin, norm- oppløsning og manglende kamp om politiske linjer.

Lars O' i mener distriktsårsmøtet ga etter for høyreopportunismen. *Disse uenighetene dreier seg om forskjellige analyser om hva som er den objektive situasjonen rundt oss nå, derav valg av taktikk og tiltak.*

DS på sin side mener at økonomisme/reformisme er det viktigste angrepet på partiet nå, dvs. bl.a. at vi må slåss mot klassesamarbeid i fagbevegelsen,

og for en styrking av partiet gjennom å bedre klassesammensetninga innad. Partinormer må strammes opp ut fra hva som kreves i den *totale* klassekampen - ikke bare ut fra spørsmålet om krig, og påstandene om den moderne revisjonismen som den største faren.

I og med at motsigelsene om moderne revisjonisme eller økonomisme står like sterkt viser det at distriktsårsmøtets vedtak om dette i seg sjøl *ikke* er noen garanti for at vedtaket var riktig.

MODERNE REVISJONISME - HVORFOR IKKE?

Et angrep fra moderne revisjonismen - er et angrep på general-linja til partiet. Pr. definisjon kan tesen »hva er sosialisme og revolusjon, og hva kaller seg sosialisme og praktiserer kapitalisme og reaksjon» brukes. Den forteller oss at den moderne revisjonismen står i motsetning til kommunistpartiets strategi.

Begrepet stammer fra »den store polemikken» mellom Peking/Moskva i 50-åra. Kina serverte her en omfattende kritikk av den sovjetiske revisjonismen, - Sovjet på sin side forsvarte sin revisjonisme som »sosialisme».

Også Lenin førte skarpe kamper mot »falske sosialister». I Utenrikspolitikken kalte han det de stod for som »sosialisme i ord, - og imperialisme i handling». Den store polemikken dreide seg om sentrale spørsmål som »hele folkets stat» - »klassekampen under sosialismen» og intervensjoner/ invasjonjer i sosialismens navn, alle sentrale spørsmål i sosialismens teori og praksis.

At dette er viktige spørsmål også i dag, bør det ikke herske noen tvil om. I TF for februar, er det en artikkel som tar for seg utviklinga i Kina den siste tida, i KK tok F.S for seg en kongress i Kina. Det begge disse gjør er viktig, de vurderer den kinesiske praksisen utfra den kommunistiske teorien, og begge finner ut at det eksisterer store problemer av moderne revisjonistisk karakter i Kina. Å drive polemikk mot og analyser av moderne revisjonisme er av avgjørende betydning for et kommunistisk parti. Så langt er vi nok enige.

SOVJET - NEDTONA PROPAGANDAEN OM »SOSIALISMEN«

Den gang da de store sosialistiske landa tørna sammen i en polemikk om hva som var sosialisme, ble dette den internasjonale kommunistiske bevegelsens mest sentrale spørsmål. - I dag er diskusjonen om generallinja tona ned i disse to landa. Sovjet har tona ned propagandaen om sosialismen, til fordel for hovedlinja som er: *fred, sikkerhet og samarbeid*. - Kina på sin side har tydeligvis mer enn nok med å bygge opp økonomien sin - framfor å drive polemikk. *Dette gir et grovt forenkla bilde av hvordan disse to landa har forandra sitt offisielle bilde utad.*

Overfor vesten er det ikke klassisk moderne revisjonisme som er mest giftig.

Kina har omtrent falt ut av det internasjonale politiske bilde. Sovjet og USA er de to store som »streker opp linjene». I motsetningen mellom dem er det overhodet ikke snakk om sosialisme fra Sovjets side, det betyr *ikke* at Sovjet ikke sprer revisjonisme, men den sentrale faktoren i deres polemikk i dag er om *krig, opprustning og fred*. Både USA og Sovjet slåss med dødsforakt om markeder og interessesfærer med verdens folk som salderingspost. Selv om 46 av 169 land i verden er i krig pga imperialismen, preger ikke dette den vestlige opinionen. Frykten for krig og ønske om fred preger opinionsbilde i dag.

Kort sagt i dette bildet hvor borgerskapet så totalt dominerer både i basis og overbygning,- er den »store polemikkens» problemer lite framtreddende.

PROBLEMER I DAG - DEN BORGERLIGE PASSIFISMEN - REFORMISMEN

Den moderne revisjonismen står i motsetning til sosialismen. Passifismen

står i motsetning til å forsvare seg mot krig/invasjon. Sovjet sprer i dag aktivt *passifisme* - fred, sikkerhet og samarbeid selger godt i dag,- moderne revisjonisme selger dårlig. Verden er svanger med krig,- ikke revolusjon. Den borgerlige passifismen er det største hinder for både å forberede seg til å møte krigen, utsette den, og for å gi aktiv støtte til frigjøringskamper. At krigen står nærmest betyr at vi må slåss mot de krefter som vil legge seg *flate* for krigen, de krefter som *framskynder* den, og de krefter som *skaper* krigen.

Vi må slåss mot imperialismen - det kapitalistiske systemet som skaper krigen. Vi må slåss mot opprustning som gjør om nasjonalbudsjetter til militærbudsjetter (a-våpen for brød). Vi må slåss mot den borgerlige passifismen som gjør folk forsvarsløse.

Å slåss mot passifismen er et *hovedspørsmål* for å kunne reise kampen mot imperialismen og for støtte til folk i kamp. Passifismen er et aktivt hinder for å ruste deler av forsvaret, bygge ut sivilberedskapen og sivilforsvaret. (Morfin til alle.)

ET KOMPROMISS MED IMPERIALISMEN

I passifismen ligger et gigantisk kompromiss med imperialismen, lykkes »fredsbevegelsen» å få til minimale nedrustninger, og noen garantier/traktater mellom supermaktene, vil den være villig til å ofre både folk og nasjoner

for »fredens» sak. Den borgerlige passifismen har også legalisert Sovjets invasjon i Afghanistan (fredsbevegelsen holder kjøft om denne invasjonen). Derfor må kampen mot passifismen *tones opp*.

HVA BETYR DETTE I PRAKSIS?

Først og fremst at vi ikke må redusere kampen mot krigen til et reint forsvarspolitisk spørsmål, og heller ikke gjøre forsvaret til det mest sentrale spørsmål i klassekampen.

Kampen mot krigen er en *særegen* oppgave, som trenger *særegne* tiltak, den må ta utgangspunkt i imperialismen, borgerskapet og maktapparatets klassekarakter. Ut fra dette må vi stille spørsmålet: *Hva vil det si å forberede folk på krig - og samtidig jobbe for å utsette krigen?*

SOVJET DOMINERT FREDSEBEVEGELSE - EN KAMP OM HOLDNINGER/MENINGER

Fredsbevegelsen og NTA er talerør for Sovjets fredspropaganda. NKP er det eneste talerør i Norge for eksport av det sovjetiske systemet, Vi må slåss mot dette, men passifismen står sterkere og er mer viktig å bekjempe akkurat nå. DNA/SV blir Sovjet-lakeier fordi Sovjet appellerer til deres borgerlige passifisme. Sovjet linje om *ensidig nedrustning* av Europa, blir bært fram av fredsbevegelsen og NTA. Rafael sier omtrent det samme, men hans konklusjon er at NTA ikke kan få noen støtte fra oss. Min konklusjon er at vi er *nødt til* å jobbe i NTA - hvis vi vil bekjempe passifismen, vi må slåss mot de holdninger og meninger som preger denne bevegelsen. At NTA i dag har parola mot SS-20, er en indikasjon på at den pro-sovjetiske linja har svakheter, og det indikerer at det er krefter i NTA som ikke er helt blåøyd i forhold til Sovjet.

VI ER I MOT A-VÅPEN

Vi er i mot utplassering av a-våpen i øst og vest. Vi kan ikke fokusere kampen på våpna, vi veit at våpna er »midler» i en imperialistisk krig. Men vi mener at »midla» (les våpna) betyr noe for hvordan forsvaret mot en okkupasjon blir. A-våpen opprustning står i motsetning til et skikkelig konvensjonelt forsvar, og fremmer samtidig nasjonalbudsjetter som ligner reine militærbudsjetter, - dette og a-våpnenes virkning er viktige argumenter *mot a-våpen*.

Jeg mener at AKP må støtte NTA-demonstrasjoner som stiller »riktige» paroler, hvfs disse parolene noen gang skal få prege NTA, så er det *vi* som må stå for den jobben. Riktige paroler er avhengig av hva vi klarer å utrette i fagbevegelsen og i NTA.

AVSLØRE SOVJET

Fagbevegelsen er et område hvor kampen mot Sovjets fredspassifisme må skjerpes. I NTA er et annet område dette må skje. Det er bare gjennom stadige avsløringer av Sovjets dobbeltrolle, med bl.a. fredsforhandlinger som de gir faen i, mens de omtrent daglig utplasserer a-våpen mot Europa. Det finns tusen eksempler på Sovjets »fredsvilje», 6 sovjetiske ubåter i svensk skjærgård tyder ikke akkurat på noen stor fredsvilje. (NB: Sverige er et nøytralt land - og mindre »farlig» enn Norge.)

Vi står i fare for å la mange muligheter

til å nagle Sovjet gå fra oss, bl.a. ved *ikke* å delta aktivt med ei *linje* i NTA - linja må være å føre en allsidig kamp mot *passifismen* - ikke mot *moderne revisjonisme*.

Det burde bli gjort til et ubehagelig dilemma for Sovjet og deres «venner» at Sovjet fremmer linja med passifisme, mens praksis står i direkte motsetning til passifismen.

»DE REINE HENDERS POLITIKK» Å IKKE DELTA I NTA

NTA har aktive lokalavdelinger noen steder i Oslo. Disse får spre sin pro-sovjetiske propaganda uten at de lokale AKP-laga gir dem politisk kamp. Der hvor det er NTA-grupper *må* AKP delta med folk som klarer å stå for *ei linje* i denne organisasjonen. Å unnlate å delta i lokale NTA-grupper er misforstått «revolusjonær prinsippfasthet» - det er venstre-sekterisme, som fører lukt inn i høyre-opportunisme og unnfallenhet. Rafael kaller Oslo-partiets tilslutning til NTA -demonstrasjonen 16/11 for et håndslag til passifismen og revisjonismen, jeg vil si det motsatte, det var begynnelsen på noe som *kan* bli en viktig del av opposisjonen mot passifisme og moderne revisjonisme.

Svein

